

Spremljevalni program:

sreda, 24. junija 2026, ob 19. uri

Vodstvo po razstavi s kuratorko in umetnico

Kolofon razstave:
Agata Pavlovec: Kanaliziranje

27. 5.–12. 7. 2026
Galerija Ivana Groharja
Loški muzej Škofja Loka

Zanj: Saša Nabergoj
Kuratorica: Kristina Ferk
Oblikovanje: Žan Kobal
Jezikovni pregled: Ana Kodelja
Prevod: Mateja Žuraj
Tehnična ekipa: Vida Grah, Boris Krajnc, Tilen Orešnik
Skrbnica galerije: Katarina Čirič

27. 5.–12. 7. 2026

Galerija Ivana Groharja

Oksimoron popolne nepopolnosti

Razstava *Kanaliziranje* Agate Pavlovec odpira temeljna eksistencialna vprašanja ter identiteto razume kot prehajanje med različnimi vlogami v osebnem, družinskem in družbenem prostoru. Razstavljena dela vzpostavljajo medsebojno povezana motivna jedra: avtoportret in njegovo skoraj filmsko nizanje, lebdeče krožne oblike in kompozicije ter netipični slikarski nosilec – rjuho. Skoznje umetnica obravnava teme bivanja, minljivosti, samopodobe, ranljivosti in družbenega pritiska estetskih idealov.

Slikarska praksa Agate Pavlovec se razvija v nihanju med figuraliko in težnjo po abstrakciji. To prehajanje med načini upodabljanja in znotraj forme ima vzporednice tudi na vsebinski ravni razstave; tako nobena družbena vloga ni končna, nobena identiteta povsem stabilna, tako tudi nobeno ozadje ali krajina na njenih delih ni povsem ostro določeno. Avtoričine značilne lebdeče krožne oblike so tokrat naslikane v temnem, zemeljskem koloritu. Umetnica jih zgošča, temni in pogloblja s krožnimi nanosi barve, ki ustvarjajo občutek vrtinčenja in gledalčev pogled usmerjajo proti središču.

Krog kot eden najstarejših simbolov celovitosti, neskončnosti, večnosti, kozmosa in cikličnosti se v tokratnem delu odmika od izključno sublimnega in vzvišenega pomena. Umetnica ga s pridušenim in temačnim koloritom prizemlja, ko simbol popolnosti z barvo in krožnimi nanosi zgosti, da prične aludirati na predor, odprtino, kanal ali brezno, ki pogled vodi v njegovo notranjost. Njegova krožna oblika ohranja povezavo z univerzumom in življenjskim krogom, vendar ne v pomenu tolažilne cikličnosti in harmonične vrnitve, marveč v pomenu neizogibnega in brezizhodnega življenjskega toka, ki vključuje rojstvo, rast, razpad, izginjanje in ponovno vračanje v materijo.

V tem se izoblikuje ena ključnih misli razstave. Agata Pavlovec namreč zavrača popolnost kot gladko in neomadeževano formo; popolnost je bolj zmožnost podobe in njenega slikarskega nosilca, da vase sprejemata dihotomijo in tako vključujeta tudi madeže, neskladje, sled časa in minevanje. *Krog* s tem vzpostavlja podobo celovitosti, ki obsega prvobiten kaos in tudi red.

Motiv prehoda se nadaljuje v delu *Procesija*, kjer sprevod figur evocira alegorijo mrtvaškega plesa. Toda odsotnost izrazito *makabrskega* vzdušja prizor preusmeri v tišji mimohod brez jasno določenega začetka ali konca. Nekateri upodobljeni liki nosijo obrazne poteze umetnice, medtem ko so drugi skoraj brezobrazni ali tipizirani. Ob tem se ponovno vzpostavi rdeča nit prehajanja med portretom in anonimnostjo, med posameznikom in množico, med družbeno vlogo in starostnimi obdobji, ki jih pogojuje tok časa.

Povorka figur pa je v delu odmev tudi pasijonske tradicije, značilne za lokalni škofjeloški prostor. Agata Pavlovec s teatralno upodobljenimi liki človeško življenje razkriva kot zaporedje vlog, kostumov, drž in družbenih scenarijev. Posameznik v ta sprevod vstopa s podedovanimi, dodeljenimi in izbranimi identitetami, ki jih lahko naseli, preoblikuje ali zavrne. Tako *Procesija* ne opominja le na minljivost, ampak tudi na nestalnost družbenih vlog in krhkost podob, s katerimi se predstavljamo.

V seriji kolažev *Kanaliziranje* se procesija premakne v notranjost ene osebe. Umetnica se v nizu večinoma doprskih in dopasnih avtoportretov pojavlja v različnih držah, gestah, izrazih in emocionalnih stanjih. Umetnični avtoportreti se razširijo v sekvenco, skoraj filmski trak, v katerem identiteta ni razumljena kot enotna in fiksna podoba, pač pa kot gibanje skozi prehodna stanja ali proces uprizarjanja, preizkušanja, preigravanja in predstavljanja lastne vidnosti v celotni razsežnosti človeškega bivanja, od krikov obupa do dostojne spokojnosti.

Umetnica s samoupodabljanjem raziskuje, katere družbene vloge so ji na voljo, katere vsiljene, katere samoumevno sprejete, katere lahko iznakazi, katere povzdigne, preigra ali zavrne. Serija kritično komentira tudi množično produkcijo digitalnih sebkov (*selfie*), predvsem pa odpira vprašanja, kako se ženska samopodoba formulira pod pritiskom družbenih in kulturnih pričakovanj, estetskega ideala in sodobne ekonomije vidnosti. Agata Pavlovec zavestno zanika idealizirano, skrbno nadzorovano in kurirano prezentacijo ter jo preusmeri v prostor telesne nepopolnosti in vsakdanjosti, ki jo dodatno stopnjuje še

sam material nosilca – strgano slikarsko laneno platno in raztrgane rjuhe, ki jih umetnica zlepi skupaj.

Posebno vlogo v umetničini praksi prevzema prav nosilec slik in kolažev, ki ima v njenem opusu izrazito pomenljivo mesto. Rjuha pripada prostoru intime, počitka, spolnosti, bolezni, nege, rojstva in na koncu smrti. Deluje kot vztrajna sopotnica človeku, ki deloma zagotavlja mejo med zasebnim in javnim, med varovanjem in izpostavljenostjo, deloma v sebi zadržuje odtise – toplote, vonja, znoja, ranljivosti in znak odsotnosti. Prikliče pa tudi tradicijo ženske tekstilne dote, v kateri je bila posteljina pomemben element pri prehodu v nov družbeni status in novo identiteto. Rjuha kot slikarski nosilec zato v umetničini produkciji postane prisposoda arhiva, register posameznikovih premen in pomembnih življenjskih mejnikov.

Umetničina podoba v seriji *Kanaliziranje* vsakič znova postane prizorišče napetosti med samopredstavitvijo in uporom proti njej. Z nizom in ritmiziranjem avtoportretov pa se ponovno vzpostavi aluzija mrtvaškega plesa, le da gre tokrat za mrtvaški ples samopodob, za izginjanje predstav, projekcij in pričakovanj. *Kanaliziranje* tako označuje pretok podob, vlog, arhetipov, spominov in družbenih pričakovanj skozi telo umetnice – pojav groteske, humorja, krhkosti, nelagodja, ranljivosti pa nakazuje na umetničino razumevanje polnosti in celovitosti človeškega bivanja.

Narativ razstave se zaključí s serijo *Mimobežniki*. V nasprotju s serijo *Kanaliziranje* ali sliko *Procesija* so identitete upodobljenih popolnoma nedoločljive. Paradoksalno učinkujejo kot portreti odsotnih, ki svojo navzočnost izpričujejo le še s silhueto, kot nekakšne sence Hadovega kraljestva, ki nakazujejo nevidnost, nezaznavnost, sled ali spomin. V njih se pojavi protislovje sodobne skupnosti, ki ga zaznamujeta bivanje v množici brez pomenljive bližine in fizična prisotnost, toda mentalna odmaknjenost in emocionalna odtujenost. *Mimobežniki* nadaljujejo razmislek o posameznikovi prisotnosti v svetu in odtisu, ki ga pusti za seboj.

Razstava *Kanaliziranje* tako izpostavlja premislek o samopodobi in vlogah, ki jih posameznik prehaja, predvsem pa tudi o človeški minljivosti. Koncept

memento mori avtorica dopolni s senzibilnostjo celostnega razumevanja lepote kot nečesa minljivega, nepopolnega, ranljivega in preobražajočega se.

V tem okviru se razstava izteče v oksimoron popolne nepopolnosti. Agata Pavlovec v koherentno in celovito človeško izkušnjo vključuje neskladja, izgube, madeže, sledi in prehode, tiste dele bivanja, ki so pogosto prezrti ali zastrti pred tujim pogledom. Njena dela stremijo k podobi, ki zmore sprejeti in predstaviti čim bolj celostno razsežnost življenja, njegovo negotovost, neurejenost, liminalnost, minljivost in vztrajno potrebo po preobrazbi in prehodu.

Agata Pavlovec je leta 2002 diplomirala na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, smer slikarstvo, pri prof. Emeriku Bernardu in prof. Jožefu Muhoviču. Pred tem je študirala likovno pedagogiko na Pedagoški fakulteti v Ljubljani ter se dodatno izobraževala na področju pedagoško-andragoškega dela.

Od leta 2002 je imela več kot 30 samostojnih razstav ter sodelovala na številnih skupinskih razstavah, likovnih kolonijah, simpozijih, festivalih in ekstemporih doma in v tujini. V zadnjem obdobju se vključuje tudi v intermedijske projekte, ki njeno likovno delo povezujejo z drugimi umetniškimi praksami, kulturno dediščino in prostorom. Ilustrirala je nekaj knjig, nekatere pesniške zbirke pa opremila s svojimi likovnimi deli.

Sodeluje z različnimi zavodi in društvi na področju organizacije razstav in prireditev; pripravila je več kot 300 razstav, med njimi tudi mednarodne. Na področju scenografije sodeluje z različnimi gledališkimi skupinami in organizatorji prireditev ter koncertov. Na področju pedagoškega dela deluje že več kot 15 let, vodi likovne tečaje, šole in delavnice ter izvaja predavanja. Za prispevek k slikarstvu in raziskovanju kulturne dediščine Selške doline je prejela priznanje Občine Železniki. Je članica Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov (ZDSLU) ter Združenja umetnikov Škofja Loka (ZUŠL), kjer je opravljala tudi vodstvene in uredniške naloge.

Živi in dela kot samostojna umetnica v Škofji Loki.